76ste Jaargang — N° 31 Zaterdag 23 Augustus 1930.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel ..... fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws ..... fr. 2.00
Aanmissen en doodsberichten ..... fr. 3.00
Kleine Aankondigingen :
Van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan een inlasseching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :

Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar. Vooraf betaalbaar. 30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

De Herderlijke Brief van het Belgisch Episcopaat
Pauselijke goedkeuring.

Aan het Vatikaan was de Herderlijke Brief van het Belgisch Episcopaat, den 27 Juni l.l., ter gelezenheid van het Eeuwfeest van België's Onafhankelijkheid afgekondigd, overgemaakt.

Zijne Eminentie Kardinaal Van Roey, aartsbisschop van Mechelen komt nu het volgende antwoord te ontvangen :

STAATSSEKRETARIAAT
van Zijn Heiligheid.

Uit het Vatikaan, 12 Augustus 1930.
Eminentie.

Zijn Heiligheid heeft, door bemiddeling van Zijn Excellentie Monseigneur den Apostolischen Nuntius, een afschrift ontvangen van den Herderlijken Brief dien het Belgisch Episcopaat, waarvan Uwe Eminentie het hoofd is, gezonden heeft aan de Katholieken van dit Koninkrijk, bij gelegenheid van het eerste Eeuwfeest van dien onafhankelijkheid.

Zijn Heiligheid de Paus heeft zich gewaardigd Zijn hooge voldoening nopens de gepastheid van dit schrijven uit te drukken en heeft mij opdracht gegeven aan Uw Eminentie, en door hare bemiddeling, aan al de leden van het Belgisch Episcopaat zijn gelukwenschen over aan te bieden, want Zijn Heiligheid is van oordeel dat de Belgische Bisschoppen, door deze daad van herderlijken ijver, den Godsdienst en het Vaderland goed gediend hebben.

Den Apostolischen Zegen aan Uw Eminentie en aan al de Hoofden der Bisdommen van dit edel land overmakend, neem ik met genegen deze gelegenheid te baat om aan Uw Eminentie nogmaals de verzekering te geven van den diepen eerbied waarmee ik, Hem de handen kussend, de eer heb mij te noemen

van Uw Eminentie
de zeer nederige en zeer gehoorzame
dienaar,
E. Kard. PACELLI.

* * *

Nu heeft Rome gesproken, zegt de « Gazet van Antwerpen », en Z.H. de Paus keurt niet enkel het schrijven der Belgische Bisschoppen goed, maar Hij wenscht hun geluk om hunne daad, waarmede zij het Vaderland, ja, maar ook den Godsdienst een goeden dienst bewezen hebben.

Maar dit Pauselijk beamen was zelfs niet noodig om de ware Katholieken aan te zetten tot gehoorzaamheid en onderwerping : het woord alleen van het Belgisch Episcopaat moest volstaan om ieder te doen beseffen wat in deze zijn plicht zijn gewetensplicht was. Immers, dit woord was rijp overwogen, 't was grondig beredeneerd zonder twijfelder toezicht, en 't feit dat al de Bisschoppen van België het onderschreven en collectief verkondigden, moest ieder er van overtuigen dat er wel zwerchtige redenen bestonden voor het plegen dier daad.

Toch heeft de Paus het wijs geacht zijn steun te voegen bij deze der Belgische Bisschoppen, niet om hun schrijven te verrechtvaardigen, noch om er de beteekenis van te verklaren of er de dracht van te meten, maar om het eenvoudig, zonder meer, te bekrachtigen.

Waar staan ze nu, de beweerdelijke twijfelaars dat ze zich van 't Herderlijk Schrijven niets aan te dragen hadden ? Dat zij wel de Bisschoppen zouden gehoorzamen in zaken van louter godsdienstigen aard, maar op het terrein der politiek hun eigen zin mochten doen ?

't Was hun nochtans zeer duidelijk aan 't verstand gebracht in den collectieven brief zelf, dat politiek met de daad der Bisschoppen niets te maken had ; dat het Episcopaat het ondermijnen van het gezag, het afbreken van het gemeenschappelijke vaderland, het stoken van onrust en verdeelheid onder kinderen van dezelfde natie er aanzag als een tekortkomen aan de plichten van een waren Katholiek, als een streven dat regelrecht streed tegen de hoogere belangen des volks, tegen de belangen en de leering van den Godsdienst.

En daarom ook wenscht Z.H. de Paus ons Episcopaat niet alleen geluk dewijl het ons Belgische Vaderland dienst bewees, wat Hij, bijgevolg, aanziet als een goede daad, vooral in de hachelijke tijden die we beleven, maar ook, en vooral, omdat het door zijn Herderlijk Schrijven aan ieder christelijk geweten den plicht aandiende welken het te vervullen, de baan aanwees ote het te volgen had, om te handelen naar het verlangen en naar de leer der Kerk, en in vrede de leleven met zichzelven.

* * *

Rome heeft gesproken....

Wat verlangen de Katholieken nog meer? Zullen zij, die tewege waren af te dwalen, thans inzien dat het ongepast was, verkeerd onverantwoordelijk, een redetwist te willen beproeven met het Episcopaat, naar aanleiding van terechtwijzingen, vermaningen, leeringen die een Katholiek, dien eerstelst waardig, niet zispen kan zonder blijk te geven van waanwijs verzet, tegenover een Gezag, dat alle Katholieken eerbiedigen en zonder tegenspraak erkennen moeten ?

Wij hopen dat 's Pausen woord zelfs bij de meest verblinden de laatste twijfelnevels doen verzwinden, en hun doen inzien wat waarheid is en gewetensplicht.

De Arbeid.

Arbeid is een levensbehoefte voor iederen en een wijze heeft gezegd :

De geest van hem die werkt, dwaalt niet in dunze onbereikbare verlangens.

Deze waarheid is niet alleen troostend maar zij toont tevens het nut van den arbeid als zijnde oorsprint van zedelijke volmaking der menschheid.

't Werk is bijna een onwederlegbaar bewijs van zedelijkheid, verlaarheid, moed, van de edelste deuden dezer wereld.

Het eerste gevolg van den arbeid is het verzekeren der onafhankelijkheid.

De mensch hemint de vrijheid, maar de schoonste en eehste der vrijheden, die welke de werkman 't meest moet betrachten en bij voorkeur bezitten, is die welke bestaat door zich zelven te kunnen bestaan, door behulp zijner armen, zijner nuyverheid, van zijn verstand, te midden van zijn huisgezin waar hij de vreugde en 't geluk van uitmaakt in de kalmte des herten en vrij van ontberingen en lijden.

Hij heeft ook dit genot zonder weerga : hetwelk de eerlijke, man gevoelt wanneer hij zu volbrachte taak zijn werk moet er bewonderd met de overtuiging zijn plicht gelweten te hebben.

En wat zoete zelfvoldoening geniet de werkman als hij zijn vrouw en kinderen het verdiende loon brengt dat hen moet doen leven...

Hij acht zich terecht gelukkig en is koning van zijn gezin.

De arbeid is het eenigste middel tot stoffelijke en zedelijke volmaking van den mensch.

Hij brengt hem tot nadenken, leert hem zijn evenmensch beminnen, verzacht zijn inborst, verheft zijn hart, verdedelt zijn geest.

Doch 't werk moet gepaart gaan met de orde, en de spaarzaamheid ; deze eerster is noodzakelijker dan de orde en zij is ook moeilijker, iedereen men werkt om zich gemak en genietingen te verschaffen en de eerste voorwaarde is deze te ontberen.

De ouderdom alleen is de tijd van rust en welzijn, de jeugd is die van werk en ontberingen.

Ziedaar wat de jonge werklieden niet willen begrijpen ; zij denken er niet aan dat men vroegtijdig moet beginnen om de rust des ouderdoms te verzekeren.

Zoodang zij jong zijn verkwisten zij al wat zij winnen, zonder ens in de toekomst te blikken, de jaren en ziekte komen hen verrassen, zonder dat zij den tijd gehad hebben om zich de noodzakelijke hulpmiddelen aan te schaffen.

Het is niet voldoende op de toekomsten te denken, iedereen deet zulke van tijd tot tijd ; men moet er ernstig aan denken en daarom zich gedragen als iemand die er gedurig aan denkt.

Maar het valt soms moeilijk op zulke wijze er aan te denken omdat men zich van zijne fouten moet betoven, zich ontdoen van de gewoonten van vadsuhend.

Nochtans hij die niets wil ontberen als hij jong is zal dit moeten doen als hij oud is ; er valt dus te kiezen.

Het spreekwoord zegt : « Gelijk men zijn bed maakt, slaapt men ». Wilt ge gerust zijn maak uw bed vroeg.

De jeugd is de zaaltijd, de tijd van ontbering en arbeid.

De ouderdom is de oogsttijd, de tijd van rust en welstand.

Denk dus aan de toekomst terwijl ge jong zijt. Arbeiden en werken is zoo gemakkelijk als men jong is, naar verteren en verkwisten ook, en dan, als men oud is arbeiden en werken gaat niet meer omdat de ledematen te stram zijn geworden en verteren en verkwisten ook niet, omdat men niet spaarde. Wat dan ?

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Meisje in de bergen verdwaald. — Een twintig jarig Engelsch meisje, miss Ray Hayes, dat te Nizza bij familie logeert, gingt eenigsteren op haar eentje een tochtje in de bergen maken om bloemen te plukken. Toen zij 's avonds niet op tijd thuis kwam maakte de familie zich natuurlijk ongerust. Men riep de hulp in van een paar gidsen, waarop een onderzoek in de bergen werd ingesteld. Daar het donker en koud was, terwijl de beboschte bergen in de omgeving 's nachts uiterst moeilijk te begaan zijn, moest men dit onderzoek bekans spoedig opgeven. Daar het meisje zeer dun gekleed was, vreesde men, dat zij 's nachts wel zou kunnen bevriezen.

« Morgens werd opnieuw met het onderzoek begonnen. De Engelsche konsul bemoeide zich ermee, waarop de medewerking van de troepen verkregen werd. De legerpelotongen, die juist in de omgeving gehouden werden, onderbrak men, waarop drie groepen van 200 Alpinisten, verzeld van verscheidene Engelschen, de bergen introkken. Alle kloven, afgronden en valleien werden doorzocht, zonder dat het meisje gevonden werd. Men keerde in den middag moedeloos terug.

Vlak bij Nizza... kwam met het meisje achterop, op weg naar huis. Zij vertelde in de bergen verwaald te zijn en 's nachts in een verlaten berghut onder wat stroo gesleepen te hebben. Zij had erg van de koude geleden en bovenien een enkel verstuikt. En ze rammelde natuurlijk van den honger. 's Nachts had zij wel de gidsen hooren roepen, maar ze was te afgemat geweest om te antwoorden.

AMERIKA.

Huwelijk van een uur. — De 19 jarige Eva Mullin, dochter van een millionair uit Brooklyn, was tegen den zin van haar ouders getrouwd. Een uur na 't huwelijk wekte in het geheim geschied was, werd zij met haar man door haar ouders voor het « Supreme Court » gebracht om het huwelijk te verbreken. « Ik denk dat de jonge vrouw zoo goed gaing is om te weten wat zij wil... Kiest tusschen uwe ouders en uwen man », zegde de rechter. Haar bedeesd antwoord was : « Ik zou liever bij mijn ouders blijven. » De rechter sprak daarop de echtscheiding uit.

Nu spant de verraste bruidegom een proces in van 2.500.000 fr. om schadevergoeding te bekomen van de ouders van zijn gewezen vrouw.

ITALIE.

Een dokter levend begraven. — Uit Spalato wordt gemeld, dat daar deze dagen een bekend geneesheer dr. Tuder gebeuren begraven werd, die aan een ziekte, die hij in de uitoefening van zijn ambt opgedoopen had, overleden was.

Na de terraardebestelling meende de bewaker van de begraafplaats gelegenheid hulp, waarna de kist opgeraven werd. Het bleek toen, dat de dokter nog leefde toen hij in de kist gelegd werd. De onvolkomene moet wanhoopsgestuiptrekken gehebben om zich te bevrijden. Het behaare lag omgekeerd in de kist. De beenengestel kon den rechter niet meer opgewekt worden. Dr. Tuder was in de doodskist gestikt.

AMERIKA.

Een zonderling rekord. 196 uren op een boom ! — DOOD GEVALLEN. Het rekordslaan wordt echt aanstekelijk. Thans komt een Amerikaan een zonderling rekord meer te halen, namelijk dit van het langst op een boom verblieven te hebben ! Het is de jonge Nelson Mac Intosch, van Ashland in Kentucky. Reeds 196 uren had hij het uitgehouden op een boom en was vast besloten, ondanks de groote warmte-hoeveelheid, het tot 200 uit te houden. Zijn moeder bracht hem moat wat warm eten, toen zij haar zoon plots van 12 meters hoogte uit den boom zag vallen. De ongelukkige jongeling werd de schedel gebroken en werdleed in het gasthuis als slachtoffer van zijn eigen dwaasheid.

Naar het schijnt wordt dit soort sport nog meer gedaan in Amerika.

De Eeuwfeesten te Hasselt
Bezoek der Kon. Familie aan Limburgs Hoofdstad.

De stad Hasselt heeft op hare beurt en op waardige wijze op Vrijdag 15 Augustus, de honderdste verjaring willen vieren van onze Belgische Onafhankelijkheid. En zoo alle het in alle steden gegaan is, zoo is het ook hier in Limburg geweest.

Van vroeg in den morgen, Vrijdag, was het reeds leven en bewegung overal waar men zich maar begeven kon. Overal weel nog een laatste hand te slagen aan de versiering, overal werkt er nog gezwoegd opdat maar geen enkele winkelruit het zelfed zou kunnen vinden. Overal zijn groene palen met vlaggen opgestelt prachtboogen aangebracht en schijnt geen huis te er waar niet de versiersdrifte dit kleine wappert in de tamelijk verkoelende brise.

Vanaf 5 morgens werden de feestelijkheden aangekondigd door het vrolijk uitvallen der klokken, terwijl ook muziekkorpsen hun hun bijdrage tot verkwikkenden van den schoonen dag.

Van op den middag reeds werd de bevolking, nog veel groeiend, wordt hier aan en kan zoo van de omliggende steden. Een drukken Van alle kanten zijn treinen naar de hoofdstad van Limburg gekomen en eene Cortège te beginnen, om tusschen de Hasselsche dorpen doorheen, hun huldebetuigen en betuigingen van erefeest te beginnen.

Om den gemelden duurtijdt welke de Koninklijke Stoet zal doortrekken, waren de nauwzetigen dichte rijen opeen gedrongen.

Daar komt de stoet aan ! Daar is de Koning en zijne geerte Familie : H. M. de Koningin en HH. KK. Hertogen van Brabant, Leopold en Karel.

Onder toezichtnemen bereeft de stoet zich naar het gouvernement, alwaar de provinciale overheden aan de Koninklijke Familie voorgesteld. Baron van Heeswijck, Voorzitter der Provinciale Raad van Westerlingen, Commissaris van de Koningin te Maastricht, kaart hen hun provincie aan, waarna de Nederlandsche verzetten.

Om 10 uur 15 verlaat de koninklijke stoet weer het gebouw. Men begeeft zich naar de Hasselmarkt waar een stadsfeestelijke plechtigheid plaats heeft, aan het monument voor de gesneuvelden. Verschillende redenaars werden uitgesproken, in het bijzonder een van burgemeester Kranz van den stad van het gedenkteken had te hebben en hij, eensals het reeds een moeilijke rol te hebben gehaard.

De hoogte bezoekers namen plaats op de voor hen bestelde tribune. Schoolkinderen zingen nationale liederen.

In deze plechtige oogenblikken werden aan Zijne Majesteit de verschillende welke de overheden en het volk hebben.

De heer Verzichen, [illegible] vierde [illegible] de provincie Limburg gewezen is en dat zij daar het werkmen wonden van [illegible] en [illegible] van het land.

[illegible] welke [illegible] dat [illegible] Nederlandsch land [illegible] en den [illegible] gelijken [illegible] Nederlandsche volk.

De kosten zal [illegible] van het M. [illegible] Limburgsland, waarvan de werkers [illegible] dooven. Niet Limburg alleen was bij machte [illegible] van [illegible] te verwezenlijken, de kapitalen van heel het land dienden verzameld om een dergelijke uitbating te ondernemen. En dank aan de medewerking van Zijne Majesteit is alles kunnen tot stand komen [illegible] werk een [illegible] van België's grootsten.

Nadat de tribune [illegible] geroken van de [illegible] de [illegible] van de Koning en de Leden van [illegible] sindert de heer [illegible] zijn speech [illegible] den [illegible] : Hoog [illegible] Vorst ! Lief het Vaderland.

Senator Portmans, burgemeester van Hasselt, [illegible] op zijn uitnoeging, de stad Hasselt op den [illegible] hoogtijd, haar [illegible] uitstand en vervolgens.

Hasselt is [illegible] bij de honderdste verjaring van zijn onafhankelijkheid, jegens het vaderland, dat België een eeuw heel en voorspoed [illegible] heeft, plechtig [illegible] van [illegible] en gerechtigheid [illegible].

De [illegible] van de zoo [illegible] buiten Hasselt weergevonden, zoo van [illegible] de [illegible] bevolking, uit [illegible] Limburgsche gewesten toegetreurd [illegible] dat heel de Limburgsche [illegible] Aanwezen en Wijven, zich [illegible] van [illegible] van [illegible] van